

Üks

Reede, 3. august, 10.25.

„Halloo ... Uuriija Hunter kuuleb.“

„*Halloo, Robert, mul on sulle üllatus.*“

Hunter kangestus ja oleks kohvikruusi äärepealt käest pillanud. Ta tundis seda metalset häält väga hästi. Ta teadis, et kui telefonist kostab see hääl, tähendab see ainult üht – uut moonutatud surnukeha.

„*Kas sa oled viimasel ajal oma paarimehega suhelnud?*“

Hunter vaatas kähku ruumis ringi, otsides pilguga Carlos Garciat.

„Kas keegi on täna hommikul Garciaga ühenduses olnud?“ karjus ta üle ruumi, vajutades mobiili ekraanil heli vaigistamise nuppu.

Teised uurijad vahetasid sõnatult hämmeldunud pilke ja Hunter teadis vastust enne, kui see tuli.

„Eilsest saadik mitte,“ vastas uurija Maurice pead raputades.

Hunter vajutas uuesti nuppu.

„Mida sa temaga teinud oled?“

„*Kas sa kuulad mind nüüd?*“

„Mida sa temaga teinud oled?“ kordas Hunter kindlalt.

„*Nagu öeldud, on see üllatus, Robert,*“ vastas metalne hääl naerdes. „*Aga ma annan sulle veel ühe võimaluse midagi muuta. Võib-olla seekord pingutad sa rohkem. Ole tunni ajaga Lõuna-Pasadenas kunagise Pacific Alley 122 aadressil asuva maja keldris pesutoas. Kui võtad kaasa abijõude, siis ta sureb. Kui sa tunni ajaga ei jõua,*

siis ta sureb. Ja usu mind, Robert, see saab olema väga aeglane ja piinarikas surm.“

Kõne katkes.

Kaks

Hunter jooksis LA idaosas asuva vana maja trepist alla pikkade hüpetega. Mida sügavamale ta laskus, seda pimedamaks ja palavamaks läks majas. Särk oli higine, jalanõud pitsitasid.

„Kus, kurat, see pesutuba on?“ sosistas ta keldrisse jõudes.

Pimeda koridori lõpus paistis suletud ukse alt valgusriba. Ta jooksis sinneriiki, hüüdes paarimehe nime.

Vastust ei tulnud.

Hunter võttis välja oma kahetoimelise päästikusüsteemiga püstoli Wildey Survivor ja surus selja uksest paremal vastu seinat.

„Garcia ...“

Vaikus.

„Kollanokk, oled sa seal?“

Ruumist kostis summutatud tümps. Hunter vinnastas relva ja tõmbas sügavalt hinge.

„Persse kõik!“

Selg vastu seinat, lükkas ta ukse parema käega lahti ja keeras kogenud liigutusega keha ruumi sisse, otsides relvaga sihtmärki. Kuse ja okse talumatu hais sundis teda ägedasti kõhides taganema.

„Garcia ...“ hüüdis ta uuesti uksest.

Vaikus.

Hunter ei näinud lävelt suurt midagi. Ruumi keskel asuva väikese puidust laua kohal laes ripuv elektripirn oli liiga nõrk,

et korralikult valgust anda. Ta tõmbas veel korra sügavalt hinge ja astus edasi. See, mida ta nägi, ajas sisemuses kõik keerama. Garcia oli naelutatud elusuuruses ristile akrüülklaasist puuris. Haavadest voolanud veri oli risti alla loiguks kogunenud. Tal olid jalas vaid aluspüksid ja peas oli okastraadist pärg, mille jämedad metallist ogad tungisid ihusse. Verd nirises mööda nägu alla. Garcia tundus elutu.

Hiljaks jäin, mõtles Hunter.

Puuri juurde minnes nägi ta selles südamemonitori. Selle joon kerkis ühtlaste vahedega veidi kõrgemale. Garcia oli veel elus – hädavaevu.

„Carlos!“

Garcia ei liigutanud.

„Kollanokk!“ karjus Hunter.

Garcia suutis suure vaevaga silmalauge paotada.

„Pea vastu, semu.“

Hunter vaatas hämaralt valgustatud ruumis ringi. See oli suur, umbes seitseteist korda neliteist meetrit. Põrand oli täis rämpseid kaltse, kasutatud sütlaid, *crack*'i-piipusid ja klaasikilde. Nurgas uksest paremal oli vana roostes ratastool. Puidust laual ruumi keskel olid väike kaasaskantav kassettmakk ja märkmepaber, millele oli suurte punaste tähtedega kirjutatud: *Pane mind kõigepealt mängima*. Hunter vajutas *play*-nuppu ja tuttav metalne häääl pasundas tillukestest kõlaritest.

„Tere, Robert, ilmselt jõudsid õigeaks ajaks.“ Paus.

„Sa kahtlemata taipasid, et su sõber vajab sinu abi, aga selleks, et sa teda aidata saaksid, pead mängima reeglite järgi ... minu reeglite järgi. Mäng on lihtne, Robert. Su sõber on kuulikindlas puuris, nii et tulistamine sind ei aita. Puuri ukse küljes on nelja värvi nupud. Üks neist avab puuri, ülejäänud kolm mitte. Sinu ülesanne on lihtne – vali nupp. Kui sa vajutad õiget nuppu, siis uks avaneb, sa saad oma paarimehe vabastada ja minema minna.“

Üks võimalus neljast Garcia päästa – kahtlemata mitte just hea šanss, mõtles Hunter.

„Aga nüüd lõbusa osa juurde,“ jätkas hääl lindilt. „Kui vajutad mõnda kolmest valest nupust, jõuab sinu sõbra peas olevasse okas-
traadist krooni katkematu kõrgepingevool. Kas sa oled kunagi näinud, mis juhtub inimesega, kes istub elektritoolil?“ küsis hääl kõhedust tekitavalt naerdes. „Silmad lõhkevad, nahk kisub krimpsu nagu peekon, keel tõmbub suus kerra, valmis teda lämmatama, veri läheb keema, veresooned ja arterid lõhkevad. Väga uhke vaatepilt, Robert.“

Garcia süda hakkas kiiresti lööma. Hunter nägi, kuidas joon südamemonitoril tihedamini sakke tekitas.

„Ja nüüd eriti vahva osa ...“

Hunter teadis, et elektrivool ei ole ainus löks ruumis.

„Puuri taga on piisavalt lõhkeaineid, et ruum koos sinuga õhku lendaks. Pomm on ühenduses südamemonitoriga, ja kui sellele tekib ühtlane joon ...“ Seekord pikem paus. Hunter teadis, mida metalne hääl järgmisena ütleb.

„Kõmaki ... kõik lendab õhku. Näed siis, Robert, et kui sa vajutad valet nuppu, näed oma sõpra suremas, teades, et sina tapsid ta, ent lisaks sured varsti pärast seda ka sa ise.“

Hunteri süda peksis rinnus metsikult, higi tilkus laubalt ja pani silmad kipitama, käed värisesid ja olid niiskelt külmad.

„Aga sul on võimalik valida, Robert. Sa ei pea oma paarimeest päästma, võid päästa ainult iseennast. Mine minema ja jäta ta üksi surema. Mitte keegi peale sinu ei saa sellest teada. Kas sa suudad selle teadmise edasi elada? Kas sa paned oma elu tema pärast kaalule? Vali värv. Sul on üks minut aega.“ Makk piiksatas valjusti ja vaikis siis.

Hunter nägi Garcia pea kohal punasel digitaalsel ekraani helendama hakanud numbreid: 59, 58, 57 ...

Kolm

Viis nädalat varem.

Jenny hõõrus silmi ja tõusis Hollywoodis Vanguardi klubi rahvast täis laua tagant, lootes, et ei näe välja sama väsinud, kui end tundis.

„Kuhu sa lähed?“ küsis D-King šampanjat rüübates.

Bobby Preston oli Los Angelesi loodeosa kõige tuntum diiler, aga mitte keegi ei kasutanud tema pärisnime, kõik kutsusid teda D-Kingiks. D tähendas diilerit, sest ta müüs kõike: uimasteid, naisi, autosid, relvi. Õige hinna eest võis ta hankida mida iganes.

Jenny oli tema kõige seksikam tüdruk. Tema keha oli veatult vormis ja päevitunud ning ta täiuslik nägu ja naeratus võisid ära võluda kõik mehed maamunal. Selles oli D-King kindel.

„Pean meiki kohendama. Tulen kohe tagasi, musike.“ Jenny saatis talle õhusuudluse ja lahkus eksklusiivsest VIP-alast, šampanjapokaal käes.

Jenny ei suutnud rohkem alkoholi juua, mitte et ta oleks purjus olnud, vaid see oli viies järjestikune peoöö ja tal oli kõrini. Ta ei olnud arvanud, et tema elu selliseks kujuneb. Ta polnud arvanud, et temast saab lits. D-King oli talle kinnitanud, et ta pole lõbunaine. Ta oli kõrgklassi meelelahutaja härrasmeestele, kel on äärmiselt hea maitse ja ilmselgelt ka palju raha, aga lõppkokkuvõttes sai ta seksi eest tasu. Jenny meelest tegi see temast litsi.

Enamik Jenny kliente olid perverssed vanad miljonärid, kes otsisid midagi, mida nad kodus ei saanud. Seks ei käinud mitte kunagi tavalises misjonäripoosis. Nad tahtsid oma raha eest kogu värki. Kinnisidumine, sadomaso, piitsutamine, veealad,

rakmetega dildod, vahet polnud. Mida iganes kunded soovisid, Jenny pidi seda pakkuma, aga täna ei olnud ta tööl. Talle ei makstud tunnitasu. Ta ei olnud väljas mõne oma mõttetu kundega. Ta oli väljas koos oma bossiga ja pidi pidutsema, kuni mees ütles, et nüüd on kõik.

Jenny oli Vanguardi klubis korduvalt käinud. See oli üks D-Kingi lemmikkohti. Kahtlemata oli klubi uhkelt luksuslik, alates tohutust tantsuplatsist kuni lasersõu ja suure lavani. Vanguardi mahtus kaks tuhat inimest ja täna oli klubi pilgeni täis.

Jenny läks naiste tualeti lähedal asuva baari poole, kus kaks baarmeni tööd rabsid. Klubi oli täis ilusaid inimesi, suur osa neist kahe-kolmekümneaastased. Jenny ei teinud välja silmapaarist, mis oli teda jälginud teel VIP-alalt baari juurde. Silmapaarist, mis oli teda jälginud kogu õhtu. Tegelikult oli see silmapaar teda jälginud viimased neli nädalat, ööklubides ja hotellides. Jälginud teda, kui ta lõbutses, kui ta oma klientidele naudingut pakkus.

„Tere, Jen, on kõik korras? Sa tundud veidi väsinud,“ ütles pikajuukseline baarmen Pietro, kui Jenny baarileiti äärde jõudis. Mees kõneles endiselt kerge hispaania aktsendiga.

„Jah, kullake, lihtsalt liiga palju pidutsemist,“ vastas Jenny tuimalt ja nägi end siis ühest baari peeglist. Tema hüpnootiseerivad sinised silmad olid täna kuidagi tuhmimad.

„Pahad ei puhka, mis?“ Pietro naeratas häbelikult.

„Täna õhtul mitte,“ vastas Jenny samuti naeratades.

„Kas sa soovid midagi?“

„Ei, pole vaja. Sellegagi on keeruline.“ Ta näitas oma šampanjapokaali, pilgutades mehele seksikalt silma. „Pidin natukeseks lihtsalt eemale saama.“

Pietro ja Jenny olid vahel flirtinud, aga mees polnud üritanud temaga midagi, teades, et ta kuulub D-Kingile.

„Kui midagi soovid, anna märku.“ Pietro läks kokteile valmistama ja pudeleid loopima. Tumedapäine naine, kes seisis baarileti teises otsas ja kibeles mehe tähelepanu köitma, heitis Jennyle pilgu, mis ütles: „Hoia eemale, lipakas, mina nägin teda esimesena.“

Jenny tõmbas käega läbi pikkade nisukollaste juuste, pani šampanjapokaali baariletile ja pöördus tantsupõranda poole. Talle meeldis klubi õhustik. Kõik need inimesed lõbutsesid, tantsisid, jõid ja otsisid armastust. Olgu, ehk mitte armastust, mõtles ta, aga vähemalt seksisid nad naudingut, mitte raha pärast. Ta tahtis olla nendesarnane. See polnud kindlasti selline ilus Hollywoodi elu, millest ta oli kuus aastat tagasi Idahost lahkudes unistanud.

Jenny Farnborough huvi Hollywoodi vastu tekkis kaheteistkümneaastasena. Kinost sai tema pelgupaik pidevate tülide eest allaheitliku ema ja liiga agressiivse kasuisa vahel. Filmidest sai tema põgenemistee, vahend, mis viis ta kohtadesse, kus ta polnud käinud, ja ta tahtis sellest kõigest osa saada.

Jenny teadis, et Hollywoodi unistus ei ole midagi enam kui fantaasia. Midagi, mis eksisteerib ainult armastusromaanides ja -filmides, ning neid oli ta palju lugenud ja vaadanud. Ta pidi tunnistama, et on unistaja, aga ehk see polnudki halb. Võib-olla tal veab. Kaotada polnud midagi.

Neljateistkümnnesena läks ta tööle popkornimüüjaks. Ta hoidis alles kogu oma teenitud raha ja kuueteistkümnendaks sünnipäevaks oli tal piisavalt, et see kolkalinn maha jätta. Ta töötas, et ei lähe kunagi Idahosse tagasi. Jenny ei saanudki teada, et tema ema suri unerohutablettide üledoosi tagajärjel vaid nädal pärast tema lahkumist.

Hollywood oli kõike seda, mida ta oli oodanud. Maagiline paik täis ilusaid inimesi, tulesid ja fantaasiaid. Ent inglite linna

karm reaalsus oli kaugel tema illusioonist. Säästudest ei jätkunud kuigi kauaks, ja kuna tal polnud mingit väljaõpet, hakkasid äraütlemlised kuhjuma nagu must pesu. Tema ilus unistus hakkas vähehaaval õudusunenäoks muutuma.

D-Kingile tutvustas Jennyt Wendy Loutrop, veel üks näitlejahakatis. Algul keeldus Jenny kõikidest mehe ettepanekutest. Ta oli kuulnud lugusid, et ilusad naised tulevad Hollywoodi, unistades staariks saamisest, aga lõpetavad tänaval või pornotööstuses. Jenny oli otsustanud mitte järele anda. Ta ei tahtnud, et temast saaks järjekordne ebaõnnestuja, aga uhkus pidi ellujäämisinstinktile alla vanduma ning mitu kuud pärast paljusid telefonikõnesid ja kalleid kingitusi sai D-King endale uue lõbutüdruku.

Jenny ei pannud tähele kätt, mis tema šampanjapokaali värvitut vedelikku kallas. Ta vaatas endiselt tantsijaid.

„Tere, kullake, kas võin sulle joogi välja teha?“ küsis temast paremal seisev pikk heledapäine mees laia naeratusega.

„Mul on juba jook olemas, aga tänan pakkumise eest,“ vastas Jenny viisakalt, vaatamata võõrale otsa.

„Oled kindel? Võin tellida meile pudeli Cristali. Mis sa arvad, musike?“

Jenny pöördus ja vaatas pikale heledapäisele mehele otsa. Mehel oli seljas tumehall elegantne Versace ülikond ja säravvalge targeldatud kraega triiksärk ning kaelas sinine siidilips. Kõige tähelepanuväärsemad olid tema rohelised silmad. Jenny pidi tunnistama, et tegemist on kena välimusega mehega.

„Mis su nimi on?“ küsis ta end naeratama sundides.

„Mina olen Carl, meeldiv tutvuda,“ ütles mees kätt ulatades.

Selle surumise asemel võttis Jenny lonksu šampanjat. „Kuule, Carl, sa oled kena mees, seda ma pean tunnistama ...“ Tema hääl muutus väga lahkeks. „... aga naisterahvale rahapatakaga vehkides

külge lüüa ei ole hea mõte, eriti sellises paigas. See tekitab meis odava tunde, kui sa just ei otsi bimbot – või otsid? Proffi?“

„Oh ... ei!“ Carl näperdas närviliselt lipsu. „Vabadust, ma ei mõelnud seda nii, musike.“

„Sa siis ei otsi pidutsejat tüdrukut, kes sind *tõeliselt* lõbustaks?“ küsis Jenny, võttes veel lonksu šampanjat, pilk mehel.

„Ei, muidugi mitte, musike. Tahaksin lihtsalt meeldiva dringi teha, ja kui meie vahel on keemiat ...“ Carl jättis õlgu kehitades lause õhku rippuma.

Jenny libistas sõrmed väga kergelt mööda tema lipsu alla-poolle ja tõmbas ta siis lähemale. „Kahju, et sa pidutsejat tüdrukut ei otsi,“ sosistas ta mehe vasakusse kõrva.

Carli naeratus kadus ja selle asemele ilmus hämmeldunud ilme.

„Oleksin andnud sulle oma kupeldaja numbri. Ta on seal-samas.“ Jenny osutas sapise muigega VIP-alale.

Carl avas suu, nagu tahaks midagi öelda, aga sõnu ei tulnud.

Jenny jõi pokaali tühjaks ja pilgutas talle seksikalt silma, suundudes seejärel naiste tualetti.

Silmapaar jälgis teda endiselt.

Kaua enam ei lähe. Uimasti hakkab peagi mõju avaldama.

Jenny kasutas parajasti huulepulka, kui teda tabas nõrkus-hoog. Ta teadis, et midagi on valesti. Järsku oli tal palav. Seinad vajusid talle peale. Tal oli raske hingata ja ta läks ukse poole nii kiiresti, kui sai. Ta peab siit minema saama.

Kui ta naiste tualetist välja komberdas, käis ruum tema ümber ringi. Ta tahtis minna tagasi D-Kingi lauda, ent jalad ei kuulunud sõna. Jenny oleks põrandale varisenud, aga kellegi käed haarasid temast kinni.

„On kõik korras, kullake? Sa näed halb välja.“

„Ma ei tunne end hästi. Pean vist ...“

„Sa vajad õhku. Siin on liiga lämbe. Tule kaasa, ma aitan sind. Lähme korraks välja.“

„Aga ma ...“ Jenny kõneles nüüd üsna segaselt. „Pean D-le ütlema ... Pean minema tagasi ...“

„Pärast, kullake, praegu pead minuga kaasa tulema.“

Mitte keegi ei pannud tähele, kui Jenny ja võõras klubi ukse poole suundusid.

Neli

„Jah, uurija Hunter kuuleb.“ Hunter vastas mobiilile pärast kuuendat helinat. Tema hääli oli madal ja jutt aeglane, reetes unepuudust.

„Robert, kus kurat sa olnud oled? Kapten otsib sind juba kaks tundi.“

„Kollanokk, sina või? Mis kell on?“ Hunteri uus kannupoiss Carlos Garcia oli tema paarimeheks määratud kõigest nädal tagasi pärast tema pikaajalise paarimehe surma.

„Kolm öösel.“

„Mis päev?“

„Raisk, mees ... Esmaspäev. Kuule, tule ja vaata see asi üle. Meil on tegemist tõsiselt haige mõrvaga.“

„Me oleme mõrvaüksus, Carlos. Haiged mõravad ongi meie eriala.“

„See on tõeline kaos, kobi kähku siia. Kapten tahab, et meie juurdlust juhiksime.“

„Ahah,“ vastas Hunter ükskõikselt. „Anna aadress.“

Ta pani mobiili käest ja vaatas väikeses pimedas võõras toas ringi. „Kus, kurat, ma olen?“ sosistas ta.

Jube peavalu ja vastik maitse suus tuletasid meelde, kui palju ta eelmisel õhtul oli joonud, ja ta lasi pea padjale vajuda, lootes, et see leevendab valu. Järsku tundis ta midagi voodis enda kõrval liigutamas.

„Tere, kas see kõne tähendab, et sa pead minema?“ Naise hääl oli vaikne ja seksikas, kerge itaalia aktsendiga. Hunteri üllatunud pilk langes poolpaljale kehale ta kõrval. Tänavalaternast läbi akna sisse kumava valguse käes nägi ta naise keha piirjooni. Eelmise õhtu mälestused sähvisid peas. Baar, joogid, flirtimine, taksosõit võõra korterisse ja pikkade tumedate juustega naine, kelle nime ta ei mäletanud. See oli kolmas naine, kelle kõrval ta viimase viie nädala jooksul ärغانud oli.

„Jah, pean minema. Vabandust,“ vastas ta kergel toonil.

Hunter tõusis ja hakkas pükse otsima, peavalu tugevnes. Silmad harjusid hämara toaga kiiresti ja ta nägi naise nägu paremini. Naine tundus olevat umbes kolmekümnene. Tema siidised tumedad juuksed ulatusid õlgadeni, raamides südamekujulist väikese nina ja kaunikujuliste huultega nägu. Ta oli kena, aga mitte Hollywoodi filmistaari moodi kena. Tema ebaühtlane tukk sobis talle täiuslikult ning tumerohelistes silmades oli tavatu kõitev sära.

Hunter leidis püksid ja aluspüksid magamistoa ukse juurest – need, millel olid sinised kaisukarud.

Liiga hilja nüüd piinlikkust tunda, mõtles ta. „Kas ma tohin vannituba kasutada?“ küsis ta püksilukku kinni tõmmates.

„Ikka. Esimene uks paremal,“ vastas naine end istuma ajades ja pead voodipeatsi vastu toetades.

Hunter astus vannituppa ja sulges enda järel ukse. Ta pesi nägu külma veega ja vaatas end peeglist. Silmavalged olid punased. Ihu tavapärasest kahvatum. Habe ajamata.

„No tore, Robert,“ ütles ta endale, tõstes veel külma vett väsinud näkku. „Järjekordne naine, kellega kohtumist sa õieti

ei mäleta, rääkimata tema korterisse tulemisest. Juhuseks on tore. See on veel parem siis, kui sa seda mäletad. Pean joomisele piiri panema.“

Ta pigistas näpu peale natuke hambapastat ja üritas hambaid hõõruda. Järsku meenus talle midagi muud. Äkki on naine lits? Mis siis, kui ma võlgnen talle raha millegi eest, mida ma ei mäleta? Hunter kontrollis kähku rahakotti. Raha, see vähene, mis tal oli, oli alles.

Ta tõmbas kätega läbi lühikeste heledate juuste ja läks tagasi magamistuppa, kus naine endiselt vastu voodipeatsit toetus.

„Kas sa rääkisid endaga?“ küsis naine kavalalt naeratades.

„Mida? Ah jaa, ma teen vahel nii, hoiab mu mõistuse juures. Kuule ...“ Hunteril õnnestus viimaks voodi kõrvalt ka oma särk üles leida. „Kas ma võlgnen sulle raha?“ küsis ta hingeldades.

„Mis asja? Arvad, et ma olen prostituut?“ vastas naine ilmselgelt solvununa.

Oh, raisk! Hunter teadis, et oli ämbrisse astunud. „Ei, ma ... See pole nii, lihtsalt ... Seda on minuga varemgi juhtunud. Ma joon vahel liiga palju ja ... Ma ei mõelnud seda solvanguna.“

„Kas ma olen litsi moodi?“ küsis naine ärritunud häälel.

„Üldse mitte,“ vastas Hunter kindlalt. „Minust oli rumal nii mõelda, palun vabandust. Ilmselt pole ma veel päris kaine,“ üritas ta end võimalikult kiiresti välja vabandada.

Naine silmitses teda hetke. „Kuule, ma pole selline naine, kelleks sa mind ilmselgelt pead. Mu töö on pingeline ja viimased kuud on päris hullud olnud. Tahtsin auru välja lasta ja mõned dringid teha. Me hakkasime rääkima. Sa olid humoorikas, meeldiv, isegi võluv. Oskasid lausa vestlust üleval hoida, vastupidiselt enamikule troppidest, keda väljas käies kohtan. Üks drink viis teiseni ja me lõpetasime voodis. Minu poolt ilmne viga.“

„Ei ... kuule ...“ Hunter otsis õigeid sõnu. „... ma ütlen vahel asju mõtlematult. Ja tõtt-öelda ... Ma ei mäleta eilsest

õhtust suurt midagi. Mul on väga kahju. Ja ma tunnen end nüüd mölakana.“

„Peaksidki tundma.“

„Usu mind, tunnen ka.“

Naine puuris teda pilguga. Mees tundus siiras.

„Igatahes, kui ma oleksin lits, siis su aluspükste ja riiete järgi otsustades ei jaksaks sa mulle makstagi.“

„Uhh. See oli löök allapoole vööd. Mul oli juba ilma selleta piinlik.“

Naine naeratas.

Hunter rõõmustas, et ta vabandused mõjunud olid. „Kas ma tohin endale kohvi keeta, enne kui lähen?“

„Mul pole kohvi, ainult teed, aga kui tahad, võta. Köök on koridori lõpus.“

„Teed? Jätan vahele. Mul on vaja midagi kangemat, mis mu üles ärataks.“ Ta nõõpis särki kinni.

„Oled kindel, et ei saa jääda?“ Naine lükkas teki pealt, paljastades oma alasti keha. Ilusad kehakumerused, pringid rinnad, ja tema kehal polnud ühtegi karva. „Võib-olla peaksid mulle näitama, kui väga sa kahetsed, et mind litsiks pidasid.“

Hunter seisis hetke, teadmata, mida teha. Ta hammustas alahuult ja tõrjus selle mõtte peast. Peavalu tuletas meelde, et ta seda ei teeks.

„Luban, et kui saaksin, jääksin.“ Ta oli nüüd riides ja valmis lahkuma.

„Selge. Kas su naine helistas?“

„Mis asja? Ei. Ma pole abielus. See oli tööasi, usu mind.“ Hunter ei tahtnud, et naine teda truudusetuks abikaasaks peaks.

„Olgu,“ sõnas naine asjalikult.

Hunter libistas pilgu veel korra üle naise keha ja tundis kergert erutusvõbelust. „Kui sa mulle oma numbri annad, võik-sime kunagi veel kohtuda.“

Naine silmitses teda hetke.

„Sa arvad, et ma ei helista nagunii, eks?“ küsis Hunter naise vastumeelsust tunnetades.

„Oo, sa oskad mõtteid lugeda? See on lahe trikk.“

„Peaksid nägema, mida ma kaardipakiga teha oskan.“

Mõlemad muigasid.

„Lisaks meeldib mulle üle kõige inimestele tõestada, et nad eksivad.“

Naine võttis muiates öökapilt paberiploki.

Hunter võttis paberilehe tal käest ja suudles teda paremale põsele. „Pean minema.“

„See teeb tuhat dollarit, musike!“ ütles naine, libistades sõrmed õrnalt üle tema huulte.

„Mis asja?“ küsis Hunter kohkunult. „Aga ...“

Naine juba naeratas. „Vabandust. Ma ei suutnud vastu panna, sa ju pidasid mind litsiks.“

Majast välja jõudnud, tegi Hunter kokkumurtud paberilehe lahti. Isabella! Seksikas nimi, mõtles ta. Ta otsis pilguga tänavalt oma vana Buick Lesabre'it. Autot polnud.

„Kuramus! Ma olin liiga purjus, et rooli istuda,“ kirus ta end ja viipas esimesele taksole, mida nägi.

Garcia antud juhised viisid Hunteri kuskile pärapõrgusse. Little Tujunga Canyon Road Santa Claritas on kaks-kümmend seitse kilomeetrit pikk, kulgedes Bear Divide'ist Foothill Boulevardini Lakeview Terrace'il. See jääb peaaegu kogu pikkuses Angelesi riigimetsa aladele. Siin-seal on mets ja vaated mägedele lausa hingematvad. Garcia juhised olid täpsed ja peagi sõitis takso mööda kitsast auklikku teed, mida ümbritsesid mäed, põõsad ja karm maastik. Pimedus ja

tühjus olid masendavad. Kakskümmend minutit hiljem jõudsid nad viimaks muhklikule rajale, mis viis vana puumaja juurde.

„See vist ongi,“ ütles Hunter, ulatades juhile raha.

Teerada oli pikk ja kitsas, vaid sellise laiuusega, et tavaline sõiduauto sinna ära mahuks. Seda piirasid tihedad läbitungimatud põõsad. Politsei- ja muud sõidukid seisis kõikjal, meenutades liiklusummikut kõrbes.

Garcia seisis puidust hurtsiku ees ja vestles ühe kriminalistiga, mõlemal taskulamp käes. Hunter pidi nende juurde jõudmiseks autode vahelt läbi manööverdama.

„Issand, täielik pärapõrgu – veel natuke ja oleksime Mehhikos ... Tere, Peter,“ ütles ta kriminalistile noogutades.

„Karm öö, Robert? Sa näed välja selline, nagu mina end tunnen,“ vastas Peter sapiselt muiates.

„Jah, tänan väga, sa näed ka hea välja. Millal beebi sünnib?“ küsis Hunter, patsutades Peteri õllekõhtu. „Mis meil siin siis on?“ Ta pöördus Garcia poole.

„Peaksid oma silmaga nägema. Seda on raske kirjeldada. Kapten on sees, tahtis sinuga rääkida, enne kui laseb asitõendeid koguma hakata,“ vastas Garcia häiritud moega.

„Mida kuradit kapten siin teeb? Ta ei käi kunagi kuriteopaikades. Kas ta tunneb ohvrit?“

„Tean sama palju kui sina, aga vaevalt. See naine pole äratuntav.“ Garcia sõnad sundisid Hunterit murelikult silmi kissitama.

„Nii et naine?“

„Jah, naine.“

„Kas kõik on kombes, kollanokk? Sa oled kuidagi kohkunud moega.“

„Pole mul häda midagi,“ väitis Garcia.

„Ta on paar korda ropsinud,“ torkas Peter irvitades vahele.

Hunter silmitses Garciat hetke. Ta teadis, et see polnud paarimehe esimene mõrvapaik. „Kes surnukeha leidis? Kes sellest teatas?“

„Anonüümne kõne hädaabikeskusele,“ vastas Garcia.

„No tore, selline asi siis.“

„Võta see,“ ütles Garcia, ulatades Robertile oma taskulambi.

„Kas sa tahad oksekotti ka?“ naljatas Peter.

Hunter ei teinud temast välja ja silmitses hetke maja väljast. Eesust polnud. Suur osa eesmise seina laudadest oli kadunud ja rohi oli kasvanud läbi põrandalaudade, nii et eesmine tuba meenutas erametsa. Ta sai aknalaudade jäänustelt kooruva värvi järgi aru, et kunagi oli maja olnud valge. Oli selge, et siin polnud keegi kaua aega elanud, ja see häiris Hunterit. See, kes mõrvab esimest korda elus, ei vaevu tapatöö sooritamiseks otsima säärast eraldatud paika.

Kolm politseinikku seisis majast vasakul, arutledes eelmise õhtu jalgpallimängu üle, kõigil kolmel aurav kohvitops käes.

„Kust ma seda saaksin?“ küsis Hunter topsidele osutades.

„Ma toon,“ lubas Garcia. „Kapten on viimases toas vasakul, mööda koridori. Näeme seal.“

„Rabate tööd teha, poisid?“ hõikas Hunter kolmele politseinikule, kes vaatasid ükskõikselt tema poole ja jätkasid mängu üle arutlemist.

Majas oli eriline lõhn, segu pehkinud puidust ja kanalisatsioonist. Esimeses toas polnud midagi. Hunter keeras taskulambi kiirt ja astus kaugemas seinas olevast uksest pikka kitsasse koridori, mis viis nelja tuppa, kaks kummalgi pool. Vasakul viimase ukse juures seisis nooruke politseinik. Hunter kiikas möödudes kõikidesse tubadesse. Mitte midagi peale ämblikuvõrkude ja prahi. Kriuksuvad põrandalauad muutsid maja veelgi pahaendelisemaks. Kui Hunter viimase ukse ja selle juures seisva politseinikuni jõudis, tundis ta talitsematuid

külmavärinaid. Selliseid, mis kaasnevad kõigi mõrvapaikadega. Surma külmus.

Ta näitas ametimärki ja politseinik astus eest.

„Astuge edasi, uurija!“

Laual ukse kõrval koridoris olid tavapärane kileülikond, sinised kilesussid ja peakatted. Nende kõrval kummikinnaste karp. Hunter rõivastus ja avas ukse järjekordse luupainaja juurde.

Ruumis avanev šokeeriv vaatepilt lõi hinge kinni.

„Issand halasta.“ Tema hääli oli nõrk sosin.

Viis

Hunter seisis laia voodiga toa uktsel. Valgust andsid ainult kaks liikuvat taskulambikiirt – kapten Bolteri ja doktor Winstoni oma. Üllataval kombel oli see tuba palju paremas korras kui ülejäänud maja. Avanenud vaatepilti seedides tekkis sisemusse tohutu tühimik.

Otse ukse vastas, tagaseinast umbes meetri kaugusel rippus kahe paralleelse puidust lati küljes naise alasti surnukeha. Tema käed oli võimalikult laiade tõmmatud, põlved puudutasid kõverdunud põrandat, nii et ta moodustas otsekui Y-tähe. Nöör lati külge kinnitatud randmete ümber oli sügavale ihusse tunginud ja kõhnu käsivarsi katsid kuivanud vere tumedad nired. Hunter vaatas surnud naisele näkku. Aju ei tahtnud vastu võtta seda, mida silmad nägid.

„Halastaja jumal!“

Naise surnukeha ümber tiirles lakkamatu suminaga kärbsesparv, aga tema nägu nad ei puutunud. Tema nahata nägu. Vormitu lihaskoe mass.

„Hunter! Otsustasid viimaks kah kohale ilmuda.“ Kapten Bolter seisis koos koroner doktor Winstoniga vastasseina ääres.

Hunter põrnitses naist veel mõne sekundi ja pöördus siis kapteni poole. „Keegi nülgis ta?“ küsis ta ukselt, hääles hääming.

„Elusast peast ... keegi nülgis ta elusast peast,“ parandas doktor Winstoni rahulik hääl Hunterit. „Ta suri mitu tundi pärast seda, kui nahk tema näolt maha kisti.“

„Ära aja jama!“ Hunter vaatas näota naist. Naha puudumisel punnitasid silmad koobastest välja ja paistsid talle otsa vahtivat. Suu oli lahti. Hambaid polnud.

Hunter oletas, et naine oli kõige enam kakskümmend viis. Jalad, kõht ja käed oli heas toonus ning oli selge, et ta oli oma välimuse üle uhkust tundnud. Juuksed olid heleblondid, pikad ja siidised, ulatudes poolde selga. Hunter oli kindel, et naine oli olnud väga ilus.

„See pole veel kõik. Vaata ukse taha,“ sõnas doktor Winston.

Hunter astus sisse, sulges ukse ja vahtis seda segaduses paar sekundit.

„Täispikkuses peegel?“ küsis ta oma peegelpilti vaadates. Järsku astus ta kõrvale ja naise keha oli peeglis täies ulatuses näha.

„Issand! Mõrtsukas sundis teda vaatama.“ Naise surnukeha asus täpselt ukse ees.

„Tundub nii,“ nentis doktor Winston. „Viimased tunnid nägi ta ilmselt peeglist iseenda moonutatud nägu – vaimne ja füüsiline piin.“

„Peegel ei kuulu selle ukse juurde ...“ ütles Hunter ringi vaadates. „... ega siia tupp. See tundub täiesti uus.“

„Just, peegel ja need puidust latid toodi siia põhjusega – ohvri piinade suurendamiseks,“ kinnitas doktor Winston.

Magamistoa uks lendas lahti ja Hunter ei näinud enam peeglit. Garcia astus sisse, kohvitops käes. „Võta,“ ütles ta seda Hunterile ulatades.

„Jätan vahele, kollanokk. Mu maol on olnud paremaid päevi ja nüüd olen ma täiesti ärkvel,“ vastas Hunter käega rehmates.

Kapten Bolter ja doktor Winston raputasid pead, andes mõista, et ei soovi samuti kohvi. Garcia avas taas ukse.

„Võta,“ ütles ta noorele politseinikule koridoris. „Sulle kulub see ära.“

„Oh! Tänan, söör.“ Politseinik oli üllatunud.

„Pole tänu väärt.“ Garcia sulges ukse ja läks koos Hunteriga ohvri juurde. Ninna tungis kirbe hais, nii et Hunter pidi nina käega kinni katma. Naine oli põlvitanud kuse ja väljaheidete loigus.

„Teda hoiti nende postide külge seotuna mitu tundi, ehk isegi terve päeva. See oli tema kemps,“ selgitas doktor Winston põrandale osutades.

Garcia krimpsutas vastikustundest nägu.

„Kaua ta surnud on olnud, doktor?“ küsis Hunter.

„Raske öelda. Inimkeha temperatuur langeb iga tunniga pärast surma umbes poolteist kraadi. Tema kehatemperatuur on langenud umbes kaksteist kraadi, seega võib ta olla surnud kaheksa tundi, aga see sõltub asjaoludest. Suvekuumus kindlasti aeglustas seda protsessi ja päeval on siin toas kindlasti nagu saunas. Kui olen ta lahkamislauale saanud, oskan täpsemini öelda.“

„Mingeid lõike- ega kuulihaavu ei ole, kägistamisjälgi ka mitte. Kas ta suri näovigastuste tagajärjel?“ uuris Hunter, silmitses naise ülakeha ja vehkis kätega kärbseid eemale.

„Jällegi ei oska ma ilma lahkamiseta kindlalt öelda, aga oletan, et valu ja kurnatus tõid kaasa südame seiskumise. Kes iganes seda tegi, hoidis naist selles asendis, tekitades talle aina rohkem valu, kuni ta suri. Mõrtsukas tahtis, et ta piinleks võimalikult palju, ja ta piinles ka.“

Hunter vaatas ringi, nagu midagi otsides. „Mis lõhn see on? Ma tunnen veel mingit lõhna, nagu äädikas.“

„Hea nina, Hunter,“ sõnas doktor Winston, osutades ühte nurka. „See purk seal on täis äädikat. Seda on tunda ka ohvri kehal, peamiselt ülakehal. Tundub, et mõrtsukas kallas seda tema nülitud näo peale kindlate intervallide tagant.“

„Äädikas peletab ka kärbsed,“ tähendas Hunter.

„Just,“ kinnitas doktor Winston. „Kujutage ette, millist valu see naine pidi kannatama. Kõik näo närvid olid paljastatud. Isegi nõrk tuulehoog oleks tekitanud väljakannatamatut valu. Ta minestas arvatavasti korduvalt, või vähemalt üritas seda. Pidage meeles, et tal polnud silmalaugusid – ta ei saanud valgust tõrjuda ega silmi puhata. Iga kord, kui ta teadvusele tuli, nägi ta esimese asjana oma moonutatud alasti keha. Ma ei hakka üldse mainimagi, millist valu põhjustas lahtisele haavale valatud äädikhape.“

„Issand!“ ütles Garcia taganedes. „Vaene naine!“

„Kas ta oli teadvusel, kui teda nülitati?“ küsis Hunter.

„Ilma tuimastita oleks olnud, aga ma ei usu, et oli. Arvan, et ta uimastati, nii et ta oli mitu tundi teadvuseta, kuni see psühhopaat tema näo kallal tegutses. Kui ta lõpetas, tõi ta ohvri siia, sidus postide külge ja piinas teda veel, kuni ohver suri.“

„Mis asja? Arvate, et teda ei nülitudki siin?“ küsis Garcia hämmeldunult.

„Ei,“ vastas Hunter, enne kui doktor Winston seda teha jõudis. „Vaata ringi. Kontrolli kõiki tubasid, kui tahad. Kuski pole ühtki verepiiska, välja arvatud ohvri all. Jah, mõrtsukas kindlasti koristas enda järelt, aga mitte siin. Paranda mind, kui ma eksin, doktor, aga inimeselt naha nülimine on keeruline protsess.“

Doktor Winston noogutas sõnatult.

„Mõrtsukas vajas kirurgi töövahendeid, operatsioonisaali tulesid, rääkimata ajast ja teadmistest,“ jätkas Hunter. „Meil on tegemist äärmiselt osava psühhopaadiga. Isikuga, kes tunneb väga hästi arstiteadust. Ohvrit ei nülitud selles majas. Teda piinati siin ja ta tapeti siin.“

„Võib-olla on mõrtsukas jahimees. Tead küll, oskab loomi nülvida?“ pakkus Garcia.

„Võimalik, aga sellest poleks abi,“ vastas Hunter. „Inimese nahk ei reageeri samamoodi nagu loomanahk. Elastsus on erinev.“

„Kust sa seda tead? Käid jahil?“ uuris Garcia huviga.

„Ei, aga ma loen palju,“ vastas Hunter ükskõikselt.

„Lisaks on loomad selleks ajaks surnud, kui neilt nahk maha võetakse,“ lisas doktor Winston. „Naha võib maha rebida, ilma et peaks looma elu pärast muretsema. Meie mõrtsukas hoidis ohvrit elus ja see iseenesest on väga peen protseduur. Kes iganes see isik on, ta on meditsiiniga hästi kursis. Ta oleks lausa väga hea ilukirurg, kui hammaste välja tõmbamine kõrvale jätta. Need tõmmati lihtsalt rohmakalt välja, põhjustades maksimaalset valu.“

„Mõrtsukas ei taha, et me ohvri tuvastaksime,“ järeldas Garcia.

„Sõrmed on terved,“ andis Hunter vastu, kui oli naise käsi kontrollinud. „Milleks võtta hambad ja jätta sõrmejäljed alles?“

Garcia noogutas nõustuvalt.

Hunter läks puidust lattide juurde, et uurida naise selga. „Lava,“ sosistas ta. „Koht, kus mõrtsuka julmus sai ellu ärgata. Sellepärast ohver siia toodigi. Vaadake teda, tema asend on rituaalne.“ Ta pöördus kapten Bolteri poole. „See mõrtsukas on ennegi tapnud.“

Kapten Bolter polnud üllatunud.

„Mitte keegi poleks säärast valu vaikides taluda suutnud,“ tähendas Garcia. „See on ideaalne koht, täielikult eraldatud, naabreid pole, mitte keegi ei satuks peale. Naine võis kisendada kogu jõust, aga mitte kedagi ei tulnud.“

„Kas me ohvrast teame midagi? Kas me teame, kes ta on?“ küsis Hunter ikka naise selga uurides.

„Seni mitte, aga me pole veel tema sõrmejälgi süsteemi sisestanud,“ vastas Garcia. „Maja läbi vaadates ei leidnud me midagi, isegi mitte rõivaid. Ilmselgelt ei elanud naine siin ja majast tema isiku kohta vihjeid otsida on arvatavasti ajaraisk.“

„Tehke seda sellegipoolest,“ sõnas Hunter kindlalt. „Kuidas on kadunud isikutega?“

„Sisestasin tema esialgse kirjelduse kadunud ja tuvastamata isikute andmebaasi,“ vastas Garcia. „Vasteid veel ei ole, aga ilma näota ...“ Ta raputas pead, nagu peaks seda võimatuks ülesandeks.

Hunter vaatas natuke aega toas ringi, siis jäi ta pilk pidama lõunapoolses seinas oleval aknal. „Kas väljas oli rehvijälgi? Siia pääseb ju vist ainult mööda seda kitsast teed. Mõrtsukas pidi siia autoga sõitma.“

Kapten Bolter noogutas kergelt. „Sul on õigus. See tee on ainus juurdepääs majale ning politsei ja kriminalistid on mööda seda edasi-tagasi sõitnud. Kui midagi oligi, on need jäljed hävitatud. Ja ma kütan selle eest kellelgi tagumiku kuumaks.“

„Tore!“

Tekkis vaikus. Nad kõik olid midagi sarnast varemgi näinud. Ohver, kel polnud hullumeelse vastasega mingit lootust – tühi lõuend, millele olid kantud surma ehmatavad värvid –, aga seekord tundus asi teistsugune.

„See ei meeldi mulle,“ katkestas Hunter vaikuse. „Mulle ei meeldi see mitte üks raas. See pole mingi hetke ajel sooritatud

mõrv. Seda planeeriti, ja lisaks pikka aega, raisk. Kujutlege, millist kannatlikkust ja otsustavust on vaja sellise asja korraldamiseks.“ Hunter hõõrus nina. Surma hais hakkas teda häirima.

„Kiremõrv? Võib-olla tahtis keegi kättemaksu purunenud suhte eest,“ arvas Garcia.

„See pole kiremõrv,“ vastas Hunter pead raputades. „Teda armastav inimene poleks suutnud midagi sellist teha. Olenemata sellest, kui haavunud ta oli, kui see naine just vanakurja endaga ei käinud. Vaadake teda, see on lihtsalt groteskne, ja see teeb mulle muret. Sellega tapmised ei lõpe.“

Hunteri sõnad tekitasid toas külma tunde. Los Angelesil polnud vaja järjekordset psühhopaadist mõrtsukat, kes soovib saada järgmiseks Rappija Jackiks.

„Hunteril on õigus, see pole kiremõrv. See mõrtsukas on varemgi tapnud,“ sõnas kapten Bolter viimaks, astudes aknast eemale. Tema sõnad sundisid kõiki seisatuma.

„Kas te teate midagi, mida meie ei tea?“ Garcia esitas küsimuse, mis oli kõigi huulil.

„Varsti enam mitte. Ma tahan teile veel midagi näidata, enne kui kriminalistid siia lasen.“

Hunterile oli see huvi pakkunud saabumisest alates. Tavaliselt vaatavad kriminalistid kuriteopaiga üle enne, kui uurijad asitõendite peale trampima lastakse, aga täna oli kapten tahtnud Hunterit siia enne neid. Kapten Bolter rikkus haru-harva protokolle.

„Tema kuklal. Vaadake,“ ütles ta, noogates peaga ohvri poole.

Hunter ja Garcia vahetasid mureliku pilgu ning läksid taas surnud naise juurde.

„Andke midagi, millega juuksed üles tõsta,“ hüüdis Hunter. Doktor Winston ulatas talle metallist teleskooppastaka.

Kui taskulambikiir naise paljastatud kaelale langes, sattus Hunter täielikku segadusse. Ta põrnitses seda hämmeldunult – veri kadus ta näost.

Garcia ei näinud oma kohalt kuigi hästi, aga teda häiris Hunteri pilk. Mida iganes Hunter näinud oli, see oli ta keeletuks ehmatanud.

Kuus

Ehkki Robert Hunter oli kolmekümne üheksa aastane, tundus ta tänu oma nooruslikule näole ja muljet avaldavale füüsilisele napilt kolmekümnene. Ta kandis alati teksaseid, T-särki ja kulunud nahktagi, oli sada kaheksakümmend sentimeetrit pikk, laiade õlgade, kõrgete põsesarnade ja lühikeste heledapoolsete juus- tega. Temas oli teatav talitsetud jõulisus, mis kajastus igas tema liigutuses, aga kõige rabavamad olid tema silmad. Intensiivselt helesinised silmad, mis viitasid intelligentsile ja kõigutamatu otsustavusele.

Hunter oli töölisklassi kuuluvate vanemate ainus laps, ta oli üles kasvanud Comptonis, mis oli Los Angelese lõunaosa vaesem piirkond. Ema suri vähki, kui Robert oli vaid seitsmene. Isa ei abiellunud uuesti ja töötas kahel kohal, et üksinda lapse kasvatamisega toime tulla.

Kõigile oli üsna varakult selge, et Hunter on eriline. Ta oli taiplikum kui teised. Kool oli tema jaoks igav ja ärritav. Ta tegi kuuenda klassi läbi vähem kui kahe kuuga, ning selleks, et midagi teha oleks, võttis läbi ka seitsmenda, kaheksanda ja isegi üheksanda klassi õpikud. Kooli direktor härra Fratelli oli imelapsest vaimustuses ning korraldas kokkusaamise andekate laste Mirmani koolis Mulholland Drive'il Los Angelese

loodeosas. Mirmani psühholoog doktor Tilby lasi Hunteril teha hulga teste ja Hunter kuulutati „erakordseks“. Nädal hiljem viidi ta üle Mirmani kaheksandasse klassi. Ta oli siis alles kaksteist.

Neljateistkümneks eluaastaks oli ta võtnud läbi Mirmani keskkooli emakeele, ajaloo, bioloogia ja keemia õppekava. Neli keskkooliaastat said tehtud kahega ja viieteistkümnesena lõpetas ta kiituskirjaga keskkooli. Kõikidelt õpetajatelt saadud soovituskirjade toel võeti Hunter „eritingimustel“ vastu Stanfordini ülikooli. Toona oli see Ameerikas parim psühholoogiaülikool.

Ehkki Hunter oli kena välimusega, oli ta liiga kõhn, liiga noor ja riietus liiga veidralt, nii et tüdrukutele ta huvi ei pakkunud, ent kiusajatele küll. Tal polnud sporditegemiseks vastavat füüsisit ega võimeid ning vaba aja veetis ta raamatukogus. Ta luges – töötas raamatuid läbi usumatult kiiresti. Talle hakkas huvi pakkuma kriminoloogia ja nende isikute mõttemaailm, keda peeti julmadeks. Ülikooli ajal polnud tal mingi probleem hoida keskmist hinnet 4,0 peal, aga ta tüdines varsti kiusamise objektiks olemisest ja hüüdnimest Hambaorgipoiss. Hunter otsustas hakata käima jõusaalis ja minna enesekaitsetrenni. Talle endalegi üllatuseks meeldis talle trenniga kaasnev füüsiline valu. Ta sattus treenimisest vaimustusse ja aastaga olid tõsise trenni tulemused silmaga näha. Tema keha oli muutunud muljet avaldavalt lihaseliseks. Hambaorgipoisist sai vormipoiss ja vähem kui kahe aastaga teenis ta karates musta vöö. Kiusamine lakkas ja järsku ei saanud tüdrukutel temast küllalt.

Üheksateistkümneks saades oli Hunter omandanud psühholoogiakraadi ning kahekümnekolmesena sai magistrikraadi kuritegeliku käitumise analüüsis ja biopsühholoogias. Tema magistritöö pealkiri oli „Kuritegeliku käitumise põhjalik psühholoogiline uuring“, mis anti välja raamatuna ja mis oli nüüd kohustuslikuks kirjanduseks FBI riiklikus vägivaldsete kuritegude analüüsi keskuses (NCAVC).

Elu oli ilus, ent kaks nädalat pärast magistrikraadi omandamist pööрати Hunteri elu pea peale. Viimased kolm ja pool aastat oli tema isa töötanud Bank of America Avalon Boulevardi harukontoris turvamehena. Röövimiskatse läks üle tulevahetuseks ja Hunteri isa sai kuuli rindu. Ta oli kolm kuud koomas. Hunter istus kogu selle aja tema voodi ääres.

Need kolm kuud vaikuses istumist, nähes, kuidas tema isa vähehaaval iga päevaga aina enam kustub, muutsid Hunterit. Ta suutis mõelda vaid kättemaksule. Siis tekkis unetus. Kui politsei ütles, et neil pole kahtlusalust, taipas Hunter, et tema isa tapjat kätte ei saada. Ta tundis end ülimalt abituna ja see tunne tekitas põlgust. Pärast matuseid tegi ta otsuse. Ta mitte ainult ei uuri enam kurjategijate mõttemaailma, vaid hakkab neid ise jahtima.

Olles politseisse tööle läinud, tegi ta endale kiiresti nime ja liikus karjääriredelil ülespoole välgukiirusel, saades juba kahekümne kuue aastasena LAPD* uurijaks. Ta värvati peagi röövi- ja mõrvagruppi, kus tema paarimeheks sai vanem uurija – Scott Wilson. Nad kuulusid mõrvajuurdluse erirühma ning tegelesid sarimõrvarite, avalikkuse tähelepanu all olevate ja teiste mõrvajuhtumitega, mille lahendamine nõudis rohkem aega.

Wilson oli tol ajal kolmkümmend üheksa. Oma saja kaheksakümne viie sentimeetri juures kaalus ta sada kahekümmend kilo, mis koosnes lihastest ja pekist. Tema kõige silmatorkavam tunnus oli läikiv arm paljaksagetud pea vasakul poolel. Tema kurjakuulutav välimus oli talle alati kasuks tulnud. Mitte keegi ei jama uurijaga, kes näeb välja nagu vihane sookoll.

Wilson oli töötanud politseis kaheksateist aastat, viimased üheksa mõrvauurijana. Alguses ei meeldinud talle sugugi saada

* LAPD (Los Angeles Police Department) – Los Angelesi politsei-jaoskond. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

paarimeheks noor kogenematu uurija, ent Hunter õppis kiiresti ning tema järeldus- ja analüüsisivõimed olid lausa hämmastavad. Iga lahendatud juhtumiga austas Wilson Hunterit aina enam. Neist said parimad sõbrad, lahutamatud töö ja vabal ajal.

Los Angeleses oli alati olnud võikaid ja vägivaldseid mõrvu, ent uurijaid polnud piisavalt. Wilson ja Hunter pidid tihti korraga lahendama kuni kuut erinevat juhtumit. Pinge neid ei häirinud, vastupidi, nad nautisid seda. Ent siis oleks ühe Hollywoodi kuulsusega seotud juurdlus neile äärepealt maksma läinud nende töö ja sõpruse.

See oli seotud Linda ja John Spenceriga. Viimane oli tuntud muusikaprodutsent, kes oli teeninud kolme järjestikuse esikohale jõudnud rokkalbumi produtseerimisega terve varanduse. John ja Linda olid kohtunud ühel järelepeol ning see oli olnud üks neist kiirromaanidest, sest kolme kuu pärast olid nad abielus. John oli ostnud Beverly Hillsis uhke villa ja nende abielu tundus olevat muinasjutuline, kõik näis täiuslik. Neile meeldis külalisi kutsuda ning vähemalt kaks korda kuus korraldasid nad oma klaverikujulise basseini ääres luksusliku peo. Ent see muinasjutt ei kestnud kaua. Esimese abieluaasta lõpuks hakkas pidusid toimuma harvem ja armastus hääbus. Avalikud ja kodused tülid said igapäevaseks, kui Johni alkoholi- ja uimastilembus tema elu vallutas.

Ühel augustiõhtul pärast järjekordset riidu leiti Linda surnukeha nende köögist, kuklas hukkamisstiilis tulistatud 9mm revolvrikuul. Rüseluse ega sissemurdmise jälgi ei olnud, kaitsehaavu ega sinikaid Linda kätel samuti mitte. Kuriteopaigast leitud asitõendid koos asjaoluga, et John Spencer oli pärast tüli Lindaga kadunud, tegid temast peamise ja ainsa kahtlusaluse. Hunter ja Wilson määrati juhtumit uurima.

John vahistati paar päeva hiljem alkoholi- ja narkouimas. Ta ei eitanud ülekuulamisel, et oli tol õhtul abikaasaga tülitsenud.

Ta tunnistas, et nende abielus oli olnud raske periood. Ta mäletas tüli ja seda, et lahkus kodust vihasena ja purjuspäi, aga ei mäletanud seda, mis temaga viimastel päevadel oli toimunud. Alibit tal polnud, ent ta korrutas järjekindlalt, et tema Lindat ei tapnud. Ta oli naisesse endiselt hullupööra armunud.

Kuulsusi puudutavad mõrvajuurdlused Hollywoodis äratasid alati palju tähelepanu ja meedia korraldas kähku omapoolse tsirkuse: „TUNTUD RIKAS PRODUKTSENT TAPAB KAUNI ABIKAASA ARMUKADEDUSHOOS“. Isegi linnapea nõudis kiiret lahendust.

Prokurör tõestas, et Johnile kuulus 9mm kaliibriga revolver, aga seda ei leitud. Leiti küllaga tunnistajaid, kes olid Johni ja Linda avalikke tülisid pealt näinud. Enamasti John karjus ja Linda nuttis. John Spenceri äkilise iseloomu tõestamine oli lapsemäng.

Wilson oli Johni süüs kindel, aga Hunter oli veendunud, et neil on vale kahtlusalune. Hunteri jaoks oli John hirmunud noor mees, kes oli liiga kiiresti rikastunud, raha ja kuulsusega aga kaasnesid uimastid. John ei olnud varem vägivaldne olnud. Koolis oli ta olnud tavaline nohikuvälimusega poiss – rebitud sinised teksad, veider soeng, kuulas alati *heavy metal*'it.

Hunter üritas korduvalt Wilsonit veenda.

„Olgu, ta tülitsetes abikaasaga, aga näita mulle abielu, kus ei tülitseta,“ väitis ta. „Ta polnud kunagi Lindat löönud või talle haiget teinud.“

„Ballistikaanalüüs tõestas, et naise tapnud kuul tuli samast partiist, mis leiti John Spenceri kabineti lauashtlist!“ karjus Wilson.

„See ei tõesta, et tema päästikule vajutas.“

„Kõik ohvrilt leitud kangakiud pärinesid Johni riietelt, mida ta kandis tabamise hetkel. Küsi paari tuttavatelt. Ta vihastus

kergesti, karjus kogu aeg naise peale. Sa oled psühholoog. Tead, kuidas sellised asjad käest võivad minna.“

„Just nimelt, need lähevad käest. Vähehaaval. Tavaliselt ei käi see nii, et ühel hetkel tülitsetakse ja järgmisel lastakse teisele kuul pähe.“

„Kuule, Robert, ma olen alati austanud sinu hinnanguid kahtlusaluste suhtes. See on meid tihti õigesse suunda juhtinud, aga mulle meeldib ka oma sisetunnet järgida. Ja minu sisetunne ütleb, et seekord sa eksid.“

„See mees väärrib võimalust. Peaksime juurdlust jätkama. Võib-olla jäi midagi kahe silma vahele.“

„Me ei saa jätkata.“ Wilson naeris. „Meie ei tee seda otsust. Sa tead seda ise ka. Oleme oma töö ära teinud. Järgisime olemasolevaid asitõendeid ja tabasime kahtlusaluse. Las tema advokaadid teevad nüüd oma tööd.“

Hunter teadis, millised on mõrtsukad, ja John Spencer ei olnud selline, ent tema arvamus ei lugenud. Wilsonil oli õigus. See polnud enam nende otsus. Nad olid viie juurdlusega juba kõvasti maha jäänud ja kapten Bolter ähvardas Hunteri töölt kõrvaldada, kui ta veel raiskab aega juhtumi peale, mis oli ametlikult lõpetatud.

Vandemeestel võttis otsusele jõudmine aega vähem kui kolm tundi. John Spencer tunnistati süüdi ning talle määrati eluaegne vanglakaristus. Ja selle ta ka sai. Kakskümmend kaheksa päeva pärast otsuse väljakuulutamist poos John end voodilinaga kongis üles. Tema surnukeha kõrval oli kirjake sõnadega: *Linda, olen varsti sinuga. Luban, et enam me ei tülitse.*

Kakskümmend kaks päeva pärast Johni enesetappu vahistati Utah's nende basseinipuhastaja. Tema autost leiti Johni 9mm kaliibriga revolver ning Linda Spencerile kuulunud ehteid ja aluspesu. Kriminallistid tegid kindlaks, et Linda tapnud kuul tuli samast revolvrast. Basseinipuhastaja tunnistas hiljem oma süüd.

Hunter ja Wilson sattusid meedia, politseiülema, prefekti ja linnapea karmi tähelepanu orbiiti. Neid süüdistati hooletuses ja lohakas juurdluses. Kui kapten Bolter poleks neid kaitsnud ja võtnud pool süüd enda peale, oleksid nad oma ametimärkidest ilma jäänud. Hunter süüdistas end endiselt, et polnud rohkem teinud. Sõprus Wilsoniga sai tõsise hoobi. See oli juhtunud kuus aastat tagasi.